

Elden

”Första bästa buske, annars pissar jag på mig!”

Det knakar under deras fötter när de lämnar lägerplatsen. Hanna tar Ronjas hand, drar henne närmre och krokas arm.

Ronja nickar, böjer ner huvudet och hoppar över rötter, stenar och gropar. Plötsligt tar det stopp. Hanna har dykt in bakom ett träd och knäpper upp byxorna.

Ronjas blick har fastnat vid elden. Som en gul boll ligger den där borta på marken. Hon hör inte hur den sprakar, men hon hör alla röster. Hon hör *den* rösten.

”Ah”, andas Hanna medan det skvalar. Om marken varit lerigare skulle kisset nog stänka mindre, tänker Ronja, men nu slår det upp mot skosulorna som studsollar.

Ronja står och gungar med höften, kniper ihop. Hon vet att det är oundvikligt. När man väl börjat bli kissnödig går det aldrig över, men det tar liksom emot. Hon kniper ännu mer.

Hanna drar upp byxorna och knäpper gylfen. ”Då var man en ny människa”, ler hon och tar upp cigarettpaketet ur jackfickan. Svär till när hon upptäcker att det bara är en cigarett kvar. ”Om jag hade fler skulle jag bjuda”, säger hon samtidigt som röken pyser ur munnen. Och Ronja nickar, är förstående, fast båda vet att Ronja inte röker. Inte ens på fest.

”Jag måste sticka till macken”, säger Hanna. ”Innan de stänger.” Hon höjer armen och skakar den tills tröjan ramlar ner. Slänger en blick på klockan.

”Hur mycket?” undrar Ronja. Hanna skrattar till och måste upprepa proceduren.

”Snart elva. Närminne som en guldfisk, vettu”, säger hon och lägger armen runt Ronja. Börjar gå tillbaka mot elden och de andra.

”Står du ut med att vara ensam tjej en stund?” Hanna tittar mot killarna runt elden. Leenden, skålar och skratt. Någon vill grilla korv, men en annan säger ifrån. Inte fan skulle vi hit för att käka korv, skrålar han.

Ronja skrattar till. Dröjer sig kvar med blicken, känner rodnaden stiga på kinderna. ”Det är lugnt.”

Hanna ler och buffar på henne med höften. ”Tänkte väl det.”

Cyklarna ligger slängda en bit från elden, gömda av mörkret. Hanna tar fram mobilen. ”Lys åt mig”, säger hon och räcker den till Ronja.

Ronja nickar och vänder mobilen mot cyklarna. Darrar lite där hon står. Om hon öppnade ryggsäcken skulle hon säkert hitta halsduken, den stickade med prickar. Mamma tycker att det är viktigt med marginaler – *utifall att*. Utifall att våren skulle ångra sig och skicka iväg en släng av vinter, eller om himlen skulle öppna sig och blöta ner hela skogen. Att Ronja och de andra förmodligen skulle slänga sig på cyklarna och vara hemma på tio minuter, det tänker inte mamma på. Och så kallt är det faktiskt inte.

”Men ååååh”, fräser Hanna. ”Min cykel ligger ju underst!”

Ronja ryser och lägger armen om sig, gnuggar sina armar. Kavajen går knappt att knäppa, men det är ändå snyggast om den är öppen. Hon slänger ner ett öga på linnet. Bröstvårtorna har säkert styvnat där under bh:n, men det syns inte, för Ronjas bröstvårtor är sådana som inte ens nuddar bh:n.

”Sådär ja”, säger Hanna och hoppar på cykeln. Tar emot mobilen och stoppar den i fickan. ”Strax tillbaka!”

Hanna visslar och sjunger när hon försvinner längs stigen. Det låter som en låt från Melodifestivalen, men Ronja är inte säker. Hon tar ett djupt andetag och vänder tillbaka mot elden.

Den har blivit mindre nu, och Ronja tar upp en pinne och rör om i glöden. Blåser så hundratals små gnistor flyger hej vilt. Hon får vända bort ansiktet, stänga ögonen och andas ut. Kläderna går inte att rädda. De kommer lukta brasa hur mycket hon än försöker.

Hon försöker borsta av linnet men upptäcker en mörk fläck. Suckar, ger upp. Den kommer säkert inte gå bort. Men å andra sidan, varför ska man köpa ett vitt linne med paljetter om man ändå bara ska grilla? Hon får skylla sig själv.

Ronja får ögonkontakt med Elias på andra sidan elden. Det suger till i magen. Ungefär som en kullerbytta, fast en liten. Hon rör runt ännu mer, ända tills pinnen går av, och hon måste ta upp en ny.

”Ser bra ut det där”, säger Elias och ger henne tummen upp.

Ronja skrattar. ”Den håller ju på att *dö*! Tänkte ni hjälpa till, eller?”

De andra flinar, men gör ingen ansats att resa sig. Verkar bekväma med cigaretter i händerna och filtat runt benen.

”Du behöver mer ved”, konstaterar Elias som rest sig och närmade sig elden. ”Eller typ ett mjölkpaket.” Glöden lyser upp hans ansikte och får det att se varmt ut. Liksom rosigt. Levande.

”Ring Hanna och be henne köpa tändvätska”, säger Elias.

Ronja nickar och halar upp mobilen, men får snart lägga tillbaka den igen. Hannas mobil är avstängd. Kanske är det dålig mottagning? Hanna sjunger säkert för fullt där borta i skogen, och skulle ändå inte höra om det ringde.

Elias öppnar en öl och räcker den till Ronja. ”Slappna av”, säger han. ”Vi hittar nåt i skogen.”

Ronja tar två stora klunkar. Ryser. Hon känner en rap i halsen, men sväljer den. Elias öppnar en till öl och skålar sin mot hennes. Det hörs knappt, bara dovt. Som en stenbumling på väg ner under vattenytan.

”Fint linne”, säger Elias och kollar bort mot skogen. ”Du blänker, liksom.”

Ronja håller hårt om ölen. Så hårt att den nog håller på att bli pissljuden i detta nu, men hon tänker att det får vara. Att öl ändå smakar skit.

”Det är paljetterna”, mumlar hon och tar en klunk till. Pillar lite på en av de runda plastbitarna. Sömmen är redan lös. En tvätt och sen kommer de ramla av. Men så är det ett party-linne också. En engångsgrej, viktig för stunden. För nuet.

”Du är också fin”, hör Ronja sig själv säga. Som att Elias sagt att *hon* är fin, att hon ens är söt, nej det var ju faktiskt linnet. Och han som ser ut precis som vanligt. Samma jeans, samma huvtröja. Till och med samma skärp. Det är bara kalsongerna som verkar växla, och alltid i neonfärger, men sådant kan man ju inte säga. Sådant kan man inte ens låtsas om att man ser.

Elias sparkar grus och sneglar bort bakom elden, mot de andra. De har satt igång musiken och dragit fram fler filter. Ölburkar pyser här och var, det tar visst aldrig slut. Ronja undrar om det bara är hon som inte tycker om. Som får kväljningar efter varje klunk. Eller tänker alla samma sak, bara att ingen säger något? Det kanske inte är meningen att öl ska vara gott.

”Är det nytt?” frågar Elias och kör ner ena handen i fickan. Med den andra klunkar han i sig mer öl. Säkert tre klunkar, och Ronja väntar på den där rapen som inte kommer, för kanske sväljer Elias också sina rapar.

”Vilket då?” frågar Ronja.

Elias nyper tag i sin t-shirt. ”Linnet.”

Ronja nickar snabbt. ”Just det, linnet. Nej.” Hon harklar sig och tittar ner i marken. ”Eller jo, ganska.”

Elias nickar och sväljer ännu fler klunkar, trycker ihop ölburken i sin hand och slänger iväg den mot skogen.

”Måste pissa”, säger han och ska ta sig förbi Ronja, men stannar till. Det ser ut som han vill säga något, som om han fryst mitt i en mening, men inga ord kommer fram. Han snuddar vid hennes hand innan han fortsätter in i skogen.

Ronja står alldeles still. Hon rör försiktigt handen mot munnen och drar in lukten. Det är han, men ändå inte. Det finns något annat där också. Barr? Öl? Eller kanske är det brasa. Hon blundar och lägger handen mot kinden. Sparar hans hud i sin.

”Brasan dör liksom härborta”, hör hon någon ropa. Det låter som Henrik, men de låter likadana ibland, killarna. Ronja ställer ner ölen på marken och skyndar bort mot elden. Blåser upprepade gånger, nästan som en fläkt, men det hjälper inte. Den blir bara svagare. Ljuset också, trots att sommaren är så nära.

Ronja ger upp och sätter sig ner på en av filtarna. Börjar gunga fram och tillbaka, kan inte riktigt sitta still. Snart måste hon verkligen kissa. Kanske att hon väntar tills Hanna kommer tillbaka. Det kan inte dröja länge. Och Hanna älskar att gå iväg och kissa, även om hon inte behöver kissa själv.

Elias kommer lunkande från skogen. Han har händerna i fickorna och rufsigare hår än innan. När han kommer fram till elden blir han stående. Han väger med blicken mellan de båda filtarna. Mellan Ronja och grabbarna. De andra pratar om musik och verkar inte ha märkt något, inte än. Ronja möter hans blick. Hon är på väg att slå ner den igen, men fastnar. Hjärtat slår hårdare och pulsen måste vara alldeles för hög, men hon håller ändå kvar blicken. Plötsligt ler Elias och sätter sig ner på Ronjas filt.

”Va fan, brasan då”, säger Henrik och höjer ögonbrynen. ”Ska ni bara låta den dö, eller?”

”Fixa det själv”, svarar Elias och fäster blicken i brasan. Eller ja, i det som finns kvar av den. Ronja hör hur Hanna kommer cyklandes. Hör att kvistar går av och att Hanna nynnar till Gyllene Tider, kanske att det är När vi två blir en, men hon kan inte koncentrera sig. Kan inte ens vända sig om för att vinka.

Ronja sneglar på Elias. Tycker sig se att han ler, men är osäker. Pulsen är fortfarande hög, modet också, och hon tänker att man nog inte har alltför mycket mod i livet. Kanske att modet bara kommer ibland. Om det är så, tänker hon, vore det idiotiskt att vänta. Att inte ta vara på det.

Innan Ronja hinner ångra sig smyger hon sig närmre Elias, tills hon sitter alldeles nära. Sen tar hon hans hand.